

Sygn. akt VI Ka 396/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk (spr)

Sędzia Waldemar Masłowski

Sędzia Daniel Strzelecki

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w J.R. R.

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 r.

sprawy A. M. (1) ur. (...) w L.

c. K., B. z domu C.

oskarżonej z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

sprawy R. S. ur. (...) w L.

s. A., J. z domu T.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 26/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. S. i A. M. (1);

II. zasądza od oskarżonych R. S. i A. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach po 1/2 i wymierza R. S. opłatę w kwocie 300 zł, zaś A. M. (1) opłatę w kwocie 180 zł.

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 396/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:			
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 24 czerwca 2020r. w sprawie II K 26/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonych A. M. (2) i R. S. kar: odpowiednio 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29.07 2005r. wobec A. M. (2) oraz wobec R. S. 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w stosunku do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego sprawy, w szczególności stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonym czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie R. S. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonej A. M. (2) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i 3 miesięcy ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37 b kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Rozważania w przedmiocie zasadności podniesionego wobec obojga oskarżonych zarzutu rozpocząć należy od stwierdzenia,</p>		

że art. 438 pkt 4 kpk stanowi podstawę zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji wyłącznie z powodu „rażącej” niewspółmierności wymierzonej przez ów sąd kary. Ani w tym, ani też w żadnym innym przepisie Kodeksu postępowania karnego nie ma wskazanych kryteriów takiej niewspółmierności, zaś pojęcie to ma charakter klauzuli generalnej. W doktrynie słusznie przyjmuje się, że „rażący” to nie tylko „dający się łatwo stwierdzić”, „wyraźny”, ale również „bardzo duży”. Rażącą niewspółmierność kary lub środka karnego należy więc wiązać ze skalą, natężeniem tej niewspółmierności, a nie z jej oczywistym charakterem. Określenie „niewspółmierność” oznacza „brak proporcji, odpowiedniości

między czymś a czymś”. Chodzi tu więc o ocenę zachowania przez sąd proporcji pomiędzy wymiarem kary a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. (por. Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany LEX/el. 2020 - komentarz , stan prawny : 26 listopada 2020 r). obrońca zaakcentował w apelacji brak odpowiedniej proporcji wymierzonych oskarżonym kar w odniesieniu do stopnia ich winy oraz szkodliwości społecznej popełnionego czynu, co obliguje do odniesienia się do owych kwestii. W tym zakresie podnieść należy, że na stopień winy wpływają wszelkie te okoliczności, które decydować będą o zakresie

swobody
sprawcy w
wyborze i
realizacji
zachowania
zgodnego z
prawem. Są nimi
w szczególności
możliwość
rozpoznania
faktycznego i
społecznego
znaczenia czynu,
warunkowaną
poziomem
rozwoju
intelektualnego,
emocjonalnego i
społecznego
sprawcy, stanem
wiedzy,
doświadczenia,
zdolnościami
odbioru
bodźców i
informacji oraz
ich analizy,
możliwość
podjęcia decyzji
zgodnego z
prawem
zachowania, co
warunkowane
jest normalną
sytuacją
motywacyjną,
zdolnością
przeciwstawiania
się szczególnym
naciskom
motywacyjnym,
umiejętnością
dokonywania
wyboru spośród
wielu możliwych
sposobów
zachowań,
odpornością na
nacisk bodźców
zewnętrznych

(sytuacyjnych),
poziomem
przyswojenia
reguł moralnych
oraz możliwość
faktycznego
sterowania
swoim
postępowaniem
w wykonaniu
podjętej decyzji.
Bez wątpienia
oskarżeni to
osoby o
zachowanej w
pełni
poczytalności,
bo brak jest
w tym zakresie
jakichkolwiek
przesłanek,
pozwalających
na
zakwestionowanie
tej okoliczności.
Nie czyni tego
również i
obrońca w
złożonej
apelacji, zaś
Sąd Odwoławczy
z urzędu nie
stwierdził
podstaw do
dezaprobaty
takiego
stanowiska.
Faktem jest, że
poziom
wykształcenia
oskarżonych i
odpowiadający
mu poziom
rozwoju
intelektualnego
zarówno A. M.
(2), jak i R. S. w
pewnym stopniu
upośledzał
możliwość

rozpoznania
społecznego
znaczenia
popelnionego
czynu, jednak
okoliczność ta
znalazła
odzwierciedlenie
w rozmiarze
wymierzonych
przez Sąd
Rejonowy kar.
Zważyć należy,
że granice
określonej w art.
62 ust. 2
ustawy z dnia
29.07 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
kształtują się
w granicach od
roku do 10
lat pozbawienia
wolności co
oznacza, że kary
wymierzone tak
A. M. (2), jak
i R. S. mieszczą
się w dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia. Ich
sytuacja
motywacyjna
oraz możliwość
faktycznego
sterowania
swoim
postępowaniem
w wykonaniu
podjętej decyzji
była
niezakłócona, o
czym przekonują
wyjaśnienia
każdego z
oskarżonych.
Skoro tak, to
stopień winy

każdego z oskarżonych nie uzasadnia powinności dalszego łagodzenia wymierzonych kar. Nie uprawnia do tego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa. Ilość posiadanych przez oskarżonych narkotyków znacząco wykracza minimalne ramy pojęciąznacze”, co oczywiście musi znaleźć odzwierciedlenie w wymierzeniu odpowiednio dolegliwej sankcji. Z kolei R. S. przyznał, że część posiadanych narkotyków zamierzał sprzedać, co znacząco zwiększa zawartość społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Dodatkowo zwrócić należy uwagę na uprzednia karalność oskarżonego,

jaka wskazuje na jego niepoprawność i znacząco zaawansowany stopień demoralizacji. Wymierzona mu kara 2 lat pozbawienia wolności ma na celu przede wszystkim wyhamowanie owego procesu i wdrożenie oskarżonego do przestrzegania prawa i zasad współżycia społecznego. Wbrew zatem zawartemu w apelacji stanowisku kara, o jakiej mowa spełnia wszelkie cele, określone w art. 53 § 1 i 2 kk, uwzględnia również i fakt wykonywania przez niego pracy zarobkowej. Trafnie obrońca powołał się na uprzednią niekaralność A. M. (2), jako na okoliczność obligująca do miarkowania kary. Element ten nie uszedł jednak uwadze Sądu Rejonowego i został wzięty pod rozwagę w ramach

indywidualizacji wymiaru kary. Skoro jednak do odurzenia jednej osoby uzależnionej wystarcza porcja od 0,1 grama środka narkotycznego w postaci amfetaminy (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 2016.03.30 w sprawie II AKa 70/16, LEX nr 2025520), zaś znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2016.03.17 w sprawie II AKa 291/15, LEX nr 2026151), to bez wątpienia, jak zostało wyżej wskazane faktyczna ilość posiadanych przez oskarżoną narkotyków stanowi istotną okoliczność obciążającą. Nie można przy tym tracić z pola widzenia tego, że A. M. (2) nie pracuje zarobkowo i nie ma żadnego

wyuczone4go

zawodu. Choć dotychczas w konflikt z prawem nie wchodziła, to i jej proces demoralizacji uznać należy za postępujący a co za tym idzie wymaga on odpowiednio stanowczych działań, ukierunkowanych na jego wyhamowanie. Najniższa, przewidziana w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii kara, jaka została jej wymierzona jest w ocenie Sądu Odwoławczego odpowiednią ku temu metodą, zaś łagodzenie tej kary w oparciu o suponowany w apelacji art. 37 b kk nie znajduje uzasadnienia ani z powodu stopnia winy oskarżonej, ani społecznej szkodliwości czynu, ani wreszcie w dyrektywach, określonych w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd Rejonowy słusznie zatem

<p>odstąpił od zastosowania określonej w art. 37 b kk możliwości wobec oskarżonej A. M. (2).</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w całości.</p>		

<p>Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>Podniesiony w apelacji zarzut, odnoszący się tak do A. M. (2), jak i R. S. nie jest trafny, albowiem wymierzone wobec obojga oskarżonych, z poszanowaniem zasadny indywidualizacji kary nie są niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Motywacja tej tezy jest przedstawiona wyżej. Sąd Odwoławczy nie stwierdził przy tym okoliczności, o jakich mowa w art. 439 i 440 kpk, co obliguje do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze stanowi przepis	

	art. 636 § 1 k.p.k. Sąd nie stwierdził podstaw faktycznych, uzasadniających odstąpienie od obciążania oskarżonych tymi należnościami.
7. PODPIS	
Daniel Strzelecki Robert Bednarczyk Waldemar Masłowski	

Załącznik nr 5 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR ZAŁĄCZNIKA DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok utrzymany w mocy
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana